

Carlo Caffarra bíboros, bolognai érsek homíliája

az Úr bemutatásának ünnepén mondott szentmisén

Szent Péter-Székesegyház

2007. február 2. (péntek)

1. Simeon „a karjára vette, és így magasztalta Istent: Most már elbocsáthatod szolgádat, Uram, szavaid szerint békeségben”. Istennek a Simeonban megszemélyesített népe és a Megváltó közötti találkozás misztériumát, a várakozás és a beteljesedés misztériumát ünnepeljük. Kedves testvéreim és nővéreim, a mai ünnep nem véletlenül kapcsolódik szorosán karácsony ünnepéhez. Isten emberre lett, hogy az ember találkozhasson Istennel, aki húsban és csontban láthatóvá tette magát. „Nem az angyalokat karolta fel” – miként a Zsidókhöz írt levél szerzőjétől imént hallottuk –, „hanem Ábrahám leszármazottait”, és „mivel a testvéreknek közös a testük és a vérük, ebből Jézust is részt vállalt”.

Kedves megszentelt testvéreim és nővéreim, a találkozás kategóriája hittapasztalatunknak s így a ti megszenteltségeteknek is a szíve-közepébe vezet minket. Ahogyan a Szentatya, XVI. Benedek pápa emlékeztet bennünket első enciklikájában: „A keresztény lét kezdetén nem egy erkölcsi döntés vagy egy nagy eszme áll, hanem a találkozás egy eseménnyel, egy személlyel, aki életünknek új horizontot s ezáltal meghatározott irányt ad” (*Deus caritas est* enciklika, 1,2). Ti is mindnyájan legféltettebb kincsetekként őrzitek annak emlékét, ami megszentelt életetek kezdetén történt veletek. Biztos vagyok abban, hogy Krisztus személyének varázsa nyűgözött le és nyert meg titeket. Léteket abból a találkozásból született meg. Soha ne felejtsetek el annak a találkozásnak az emlékét: maradjon meg szüntelenül az a képessége, hogy emberségeteket megújítsa, teremje szívetekben – miként Annáéban – a dicsőítés gyümölcseit, és keltse fel a vágyat, hogy beszéljete „a gyermekről mindazoknak, akik várják a megváltást”.

Ez a találkozás a jeruzsálemi templomban történt. A próféta előre meghirdette: „Hamarosan belép templomába az Úr, akit kerestek, és a szövetség angyala, aki után vágyakoztok.” Az lesz a következménye az ő jelenlétének az ő „templomában”, hogy Lévi fiai megtisztulnak, „hogy igazságban mutassanak be áldozatot az Úrnak”. Az Úr templomba való bejövetele teszi lehetővé az igazi istentiszteletet, amelyben „az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát” (Jn 4,23). Az istentisztelet pedig, melyet az Atyának bemutatnak a templomban, mi magunk vagyunk: „Isten temploma ugyanis szent, s ti vagytok az” (1Kor 3,17).

Kedves megszentelt testvéreim és nővéreim, Isten szavát követve elérkeztünk megszenteltségetek legbensőbb titkához. A próféta által tett ígéret, hogy tudniillik az Úr olyan lesz, mint „az olvasztók tüze és a ványolók lúgja”, mindnyájatokon beteljesült. Rajtatok, akik nem „a tisztátalanság és a gonoszság szolgálatára adtátok tagjaitokat”, hanem az „igazság szolgálatára” (vö. Róm 6,19). Rajtatok, akik felajánlottátok „testeteket élő, szent és Istennek tetsző áldozatul” (Róm 12,1). Mi pedig láthatjuk rajtatok Krisztus kegyelmének ragyogását. Ő az, aki képessé tette szabadságotokat, hogy szeretni tudjatok teljes önátadással.

A jeruzsálemi templomban létrejött a találkozás az Isten önmagát láthatóvá tevő misztériuma és a várakozására választ váró ember szíve között. A templomban, mely ti vagytok, két misztérium találkozott: Isten misztériuma, aki Krisztusban feltárta magát nektek, és szívetek misztériuma, amely boldogságra vágyik. Az a találkozás felszabadította és képessé tette szabadságotokat, hogy „igaz áldozatot mutasson be az Úrnak”: önmagatokat. Istennek szenteltségetek nem más, mint Isten misztériumának és a ti személyetek misztériumának a találkozása: Isten misztériumának a hozzájárulása a kegyelem, az ember misztériumának a hozzájárulása a szabadság. Mi pedig – a bolognai egyház – azért ünnepeljük ma este az eucharisziát, hogy hálát adjunk létetekért az Atyának.

2. „Idős volt már, napjai előrehaladtak, [...] a nyolcvannegyedik évében járt.” Van itt valami, amin nem győzők csodálkozni. Egészen idáig a küldöttek, az esemény tanúi angyalok voltak, illetve egy csillag. Ám az emberek között az első küldött, az első misszionárius egy nyolcvannégy éves asszony, aki „beszélt a gyerekekről mindazoknak, akik Jeruzsálem megváltására vártak”.

Kedves megszentelt testvéreim és nővéreim, ismerem fájdalmatokat, mely eltölt titeket, amikor látjátok, mennyi mindenre lenne szüksége az egyháznak, erőitek viszont fogytán vannak.

Ne féljete! A világnak elsősorban arra van szüksége, amik vagytok, s nem arra, amit csináltok. Személyetek már igazi prófécia, mert azt tanúsítja, hogy találkoztatok a misztériummal, aki emberi test és vér lett, hogy feltárja az embernek magát az embert: hogy megmutassa szabadságának értelmét, a végleges döntések nagyságát, az emberi test méltóságát, az ingyenesség szépségét, az önátadás ragyogását.

Kedves testvéreim és nővéreim, az imádság, amellyel majd befejezzük a szentmisét, csodálatosan összefoglalja mindennek az értelmét: „Add meg nekünk, hogy az eucharisztia kenyerének erejével életutunkon találkozzunk az Úrral és elnyerjük az örök életet.”

Szent Pál apostol megvallja nekünk, hogy őt már magához ragadta Krisztus, s ő is azon van, hogy magához ragadja őt (vö. Fil 3,12). Mi is találkoztunk már Krisztussal, és haladunk előre a vele való meghittebb találkozásig, egészen addig, amíg majd ténylegesen elmondhatjuk: „Élek, de már nem én élek, hanem Krisztus él bennem.”

(Tózsér Endre SP fordítása)

